

PROSLOV IX.C

Třídní učitel – Mgr. Vlastimil Řehořek

Vážený pane starosto, vážený pane řediteli, vážení učitelé, milí rodiče a milí spolužáci!

Sešli jsme se zde, abychom společně ukončili naši devítiletou školní docházku. Někteří jsme spolu byli devět let, někteří jen tři roky, přesto si myslím, že každý z přítomných spolužáků mi dá za pravdu, že jsme vytvořili výborný kolektiv.

Nelze nezpomenout na první den ve škole, na 1. září 2013, kdy jsme celí rozechvělí vstupovali hlavním vchodem do budovy školy a nejistě si prohlíželi své nové spolužáky. Ale uklidňující slova paní učitelky nám brzy pozvedla náladu a při odchodu ze třídy jsme se těšili na další dny.

První stupeň utekl jako voda.

Na druhém stupni v 7. třídě se začal rodit náš současný kolektiv. Chvíli jsme se sice oťukávali, ale brzy jsme k sobě našli cestu. První společné dobrodružství na sebe nenechalo dlouho čekat. Byl jím lyžařský výcvik, kde většina z nás měla problém nastoupit na vlek, natož pak sjet modrou sjezdovku, přesto jsme se nevzdali a výcvik úspěšně dokončili. Na další společné radosti jsme si ovšem museli více než jeden rok počkat. Přišel covid a my zůstali doslova uvěznění doma. Výuka v pyžamu a v posteli má sice jisté výhody, výmluvy na nefungující mikrofony a sekání se počítačů také, ale po čase i největším odpůrcům školy začalo něco chybět. To něco jsme byli my a vlastně i učitelé. Stalo se něco nevídaného – chyběla nám škola.

Upřímně řeknu, že mi covid pomohl uvědomit si, že mít vzdělání a kolem sebe partu dobrých spolužáků se nedá ničím nahradit.

Po mnoha měsících jsme loni na jaře zase usedli do lavic. A přišla další dobrodružství a záhady: spadlý strop v šatně, gumový medvídek na stropě, meruška na zdi. Vrcholem byla cesta do liberecké zoo. V tramvaji jsme dokázali povalit sebe i několik cestujících. Při zpáteční cestě samozřejmě nemohla chybět návštěva Mekáče, té si mnozí užili více než zoo.

Letošní školní rok konečně proběhl bez omezení, a tak jsme mohli naplno rozjet hudební produkci – ze třídy 9.C se o přestávkách jako na lesy ozýval sice špatný, ale český rap. V hodinách výuky se toho ale příliš mnoho nezměnilo. Zapomínali jsme pomůcky jako před covidem, pořád někomu chyběl sešit, propisovačka, učebnice, domácí úkol či cvičební úbor. Zajímavé je, že nikdy nikdo nezapomněl mobil.

Trochu větší nervozitu a úzkost jsme prožívali začátkem dubna, kdy se přiblížily přijímací zkoušky na střední školy. Tehdy jsme si mnozí uvědomili, že bezstarostné

období na základní škole, neboli procházka růžovou zahradou, jak říká náš třídní učitel, brzy skončí.

Končí vlastně dneškem. Po prázdninách začne další kapitola našeho života. Myslíme si, že jsme dobře připraveni. Na základní škole jsme překonali spoustu překážek, učitelé nám občas dávali k naší nelibosti pořádně zabrat, ale dnes jsme za to rádi. Překonali jsme mnoho těžkých chvil, občas ukápla i slza. Nezapomeneme ani na našeho spolužáka Dana, který nás v lednu opustil.

Vážení učitelé, na závěr bych vám chtěla za sebe i za všechny své spolužáky poděkovat. Poděkovat za trpělivost, vstřícnost a úsilí, které jste nám věnovali. Víme, že to s námi nebylo vždy lehké.

Neměli bychom zapomenout ani na nepedagogické pracovníky – uklízečky, školníky i kuchařky ve školní jídelně. Děkujeme.

Milí spolužáci, děkuji vám za úžasné roky. Přeji vám, aby se vám na středních školách i učilištích líbilo.

Věřím, že se za několik let sejdem ve stejném složení, zavzpomínáme na vše, co jsme spolu prožili a zasmějeme se nezapomenutelným hláškám pana učitele Řehořka. Zároveň se mu omlouvám za všechny zmizelé špendlíky.

Ať žijí a vzkvétají žáci IX.C!